

Ingenuïtats, cegueses i altres plagues

written by Pere Grau i Rovira | 6 de febrer de 2021

Una de les brigades de les forces d'ocupació espanyoles anomenada TSJC ha fet l'esperada genuflexió davant del govern espanyol i ha fixat definitivament la data electoral pel dia de Sant Valentí. Tots els unionistes, "illistes", "voxistes" i resta de fauna, deuen pensar que l'abstenció castigarà l'independentisme i que aconseguiran "poner una pica en el nordeste". La darrera enquesta del CEO no els dóna pas la raó, però hem de tenir clar que les enquestes en aquesta situació tan anòmala són escassament fiables, i no hi ha cap resultat que pugui excloure's per desagradable que sigui.

Un dels analistes de la situació, la periodista Odei Etxearte ha parlat a *Vilaweb* (30.01) del perill que corre ERC amb el seu intent "d'eixamplar la base": que els vots que esgarrapi a Comuns, PSC, etc., potser els perdi per l'altra banda, és a dir que una part dels seus electors clarament independentistes no comparteixin la idea d'esperar la independència anys i panys, esperant que el "diàleg" amb Madrid doni resultats. No cal ser excessivament viu per veure que (usant una frase de Puigdemont al primer acte de la campanya) el diàleg "fins ara ha estat una aixecada de camisa darrera l'altra" i que usant una altra frase (aquesta, però de Stalin) ERC corre perill de no ser més que "l'útil imbècil" del que s'aprofita el "PPSOE-VOX".

A la màgia no se li ha perdut res a la política, ha dit Gabriel Rufian, referint-se a Puigdemont i els seus, reivindicant el pragmatisme i realisme que ell atribueix al seu partit. I aquí torno a insistir en el meu mantra habitual: Contràriament a moltes veus extremes que apedreguen ERC amb qualificatius que es podrien estalviar, jo segueixo creient que els dirigents d'ERC creuen de bona fe que el seu camí és

l'encertat per portar Catalunya (això sí: un dia llunyà) a la independència. Però jo li diria a Rufian que a la ingenuïtat tampoc se li ha perdut res a la política. I a aquestes altures cal ser molt ingenu per no veure que només hi ha una vagarosa promesa de diàleg en el qual no es podria parlar dels temes essencials, una promesa desada a les golfes de la Moncloa, sabent que si ERC els falla poden refiar-se de Vox, del PP i del moro Mussa si es tracta de tallar les ales als catalans.

I llavors ve la pregunta d'on és la frontera entre ingenuïtat i ceguesa, que és ben difícil de respondre. Ja he dit en una altra ocasió que, per mi, qui és realista i pragmàtic és Puigdemont, que demostra haver tret conseqüències i ensenyaments de l'octubre del 17 i dels seus propis errors que ha reconegut expressament. El dia que Junqueras, Aragonès, Rufian, etc., reconeguin també els seus errors, ERC podrà tornar a agafar embranzida. Ara ho veig difícil. Segons el CEO hi ha aproximadament un 30 % de votants d'ERC que no desitgen la independència i segueixen somniant en un enllaç federal amb Espanya, i és ben possible que aquest somni el comparteixin molts dirigents del partit, que creguin impossible de guanyar la partida al gran poder estatal que hi ha enfront dels catalans. Però no ho diuen per no perdre vots imprescindibles.

I, de moment, l'esquer de l'amnistia pels presos i exiliats només és la pastanaga penjada davant de la boca de l'ase, i que queda fora del seu abast quan vol clavar-hi mossegada. Com ja han dit i repeteixen molts: els presos són ja entre reixes més temps sota el PSOE que no pas sota el PP. I d'aquesta gent volen refiar-se els ingenus i els cecs? Dels permisos temporals, no se'n refien ja ni els mateixos presos i tot fa creure que aquests seguiran sotmesos a l'arbitrarietat dels tribunals i fiscals del règim del 78, fins que Catalunya s'alliberi i deixin de tenir poder sobre nosaltres.

Per tot això, i per por i per escepticisme que hi hagi, cal que el 14F voti tothom que ho faria si no hi hagués el maleït corona. Amb mascareta, conservant distàncies i desinfectant-se

les mans (que als locals de vot hauria de ser disponible i imprescindible), o per correu. Però que no es perdi per por ni un sol vot dels que puguin xafar la guitarra al Sr. Illa i al PS-Vox. La feina vindrà després del 14F. I com i qui la faci depèn de tots nosaltres. No ho oblidem.

Quan ja tenia llest aquest text m'ha sotragat l'atzagaiada de Junqueras dient en l'acte virtual d'ERC: "Nosaltres no robem" i parlant dels noranta anys lliures de corrupció del seu partit. En dic atzagaiada perquè és una afirmació que automàticament descarta que partits on hi ha hagut casos de corrupció puguin canviar de soca-rel, i implícitament torna a posar Junts com a successor de CDC tacat per sempre més per les il·legalitats que aquesta hagués comès. És una afirmació que ignora premeditadament que el nou Junts és una cosa completament diferent, i que nosaltres, els electors, no mirarem tant els noranta anys passats sinó el present; que ens mirarem qui accepta de passar encara anys i panys esperant l'èxit d'una "via ampla" (el mateix que té ara el "diàleg"?) o qui vol almenys intentar (sabent què s'hi arrisca) tallar el nus gordià de la submissió tàcita.